

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Alza.cz a.s.**, se sídlem Jankovcova 1522/53, Praha, zast. Mgr. Pavlem Steinwichtem, advokátem se sídlem U Pergamenky 1522/2, Praha, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 12. 2019, č. j. 57 A 150/2019 - 89,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 12. 2019, č. j. 57 A 150/2019 - 89, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 7. 8. 2019, č. j. ČOI 101356/19/O100/2200/19/Bal/Št, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 26 376 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Steinwichta, advokáta se sídlem U Pergamenky 1522/2, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2019, č. j. ČOI 101356/19/O100/2200/19/Bal/Št. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatelky a potvrdila rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského se sídlem v Plzni (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 6. 2019, č. j. ČOI 79264/19/2200, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou z přestupku podle § 3 odst. 2 zákona č. 223/2016 Sb., o prodejní době v maloobchodě, ve znění účinném do 20. 11. 2019 (dále jen „zákon o prodejní době“). Uvedeného přestupku se měla dopustit tím, že porušila zákaz prodeje v den státního svátku, za což jí byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč.

pokračování

[2] Správní orgán I. stupně provedl ve státní svátek dne 28. 10. 2018 (Den vzniku samostatného československého státu) kontrolu v prodejně stěžovatelky na adrese Truhlářská 2755/5, Plzeň; tato kontrola byla zaměřena na dodržování zákona o prodejní době. Inspektor správního orgánu I. stupně přišel v 8:20 hod do prodejny stěžovatelky, jejíž plocha byla větší než 200 m², a oslovil přítomného zaměstnance s tím, že má zájem o koupi flashdisku. Zaměstnanec stěžovatelky inspektorovi sdělil, že v den státního svátku není možné požadovaný výrobek koupit v přímém prodeji; nabídl však inspektorovi alternativu objednat si flashdisk v e-shopu stěžovatelky prostřednictvím mobilní aplikace z telefonu nebo z domova z počítače. Inspektor mobilní aplikaci na svém mobilním zařízení nedisponoval, proto z prodejny stěžovatelky odešel na své pracoviště a provedl objednávku tam – mimo prostory stěžovatelky na zařízení správního orgánu I. stupně. Následně obdržel e-mailem potvrzení o přijetí objednávky a potvrzovací SMS, že si zboží může vyzvednout. Tentýž den v 14:00 hod se opět dostavil do prodejny stěžovatelky, kde objednané zboží zaplatil platební kartou a následně mu byl objednaný výrobek (flashdisk Silicon Power Ultima v hodnotě 159 Kč) vydán. Po převzetí dokladu o zakoupení a samotného výrobku se inspektor zaměstnanci stěžovatelky prokázal služebním průkazem a požádal o storno nákupu (odstoupil od kupní smlouvy).

[3] Na základě provedené kontroly správní orgán I. stupně zjistil, že stěžovatelka porušila zákaz prodeje uvedený v § 1 odst. 1 písm. e) zákona o prodejní době, neboť se na ni nevztahovala žádná z výjimek uvedených v § 1 odst. 3 téhož zákona; tato zjištění uvedl správní orgán I. stupně v protokolu o kontrole ze dne 5. 11. 2018, č. j. ČOI 142958/18. Proti kontrolním zjištěním podala stěžovatelka námítky, které správní orgán I. stupně přípisem ze dne 3. 12. 2018, č. j. ČOI 157138/18/2200, zamítl. Následně správní orgán I. stupně příkazem ze dne 19. 2. 2019, č. j. ČOI 24614/19/2200, uložil stěžovatelce pokutu ve výši 200 000 Kč. Proti tomuto příkazu podala stěžovatelka odpor, kterým byl příkaz zrušen; v řízení bylo proto dále pokračováno.

[4] Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2019, č. j. ČOI 79264/19/2200, správní orgán I. stupně uznal stěžovatelku vinnou z přestupku podle § 3 odst. 2 zákona o prodejní době a uložil stěžovatelce pokutu ve výši 200 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, které žalovaná zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila (viz výše).

II. Rozhodnutí krajského soudu

[5] Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalované správní žalobou, ve které namítala, že zákon o prodejní době na internetové obchody nedopadá. Zdůraznila, že inspektor správního orgánu I. stupně nekoupil zboží v přímém prodeji, tzn. v prodejně stěžovatelky prostřednictvím jejího zaměstnance, ale distančním způsobem, tj. prostřednictvím e-shopu. Zboží mu bylo v den státního svátku v prodejně stěžovatelky po zaplacení pouze vydáno. Zákon o prodejní době zakazuje ve vybraných dnech prodej v prodejnách, jejichž prodejní plocha přesahuje 200 m². Pod termín *prodej* však nelze podle názoru stěžovatelky podřadit výdej zboží, jež bylo zakoupeno on-line. Výdej zakoupeného zboží je v daném případě pouze jedním ze způsobů, jakým stěžovatelka zboží doručí (jde o doručení „na pobočku“). Tento výdej je sice z logiky věci na prodej bezprostředně navázán, jde však o sekundární povinnost prodávajícího vyplývající z kupní smlouvy. Pod pojmem *prodej* je tedy nezbytné rozumět samotné uzavření kupní smlouvy, nikoli však další fáze prodeje (tj. zaplacení kupní ceny, odevzdání zboží přepravci či jeho výdej kupujícímu). V daném případě došlo k uzavření smlouvy distančním způsobem (přes internet), proto stěžovatelka zákaz prodeje v den státního svátku ve své prodejně neporušila.

[6] V další části žaloby stěžovatelka namítala nesprávnou interpretaci pojmu *prodejní plocha*. Zákon o prodejní době tento pojem nijak blíže nerozvádí, žalovaná proto analogicky vyšla z definice obsažené v evropských předpisech – konkrétně z nařízení Komise (ES) č. 250/2009

ze dne 11. března 2009, které je však pouze prováděcím předpisem Komise EU jakožto orgánu moci výkonné. Toto nařízení definuje prodejní plochu jako odhadnutou velikost povrchové plochy části provozovny, která je určena pro prodej a vystavení zboží, kam spadá celková plocha, kam mají zákazníci přístup (včetně zkušebních místností), plocha zabraná prodejními pulty a výklady a plocha za prodejními pulty, kterou používají prodavači; nezahrnuje však kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory. Použití této definice považovala stěžovatelka za nepřípustné. Uvedené nařízení bylo vydáno pro zcela jiné účely; analogické použití tohoto pojmu představuje nepřípustnou analogii v neprospěch stěžovatelky. Dle jejího názoru je nezbytné pojem *prodejní plocha* vykládat restriktivně tak, že se jedná pouze o prostory, ve kterých skutečně dochází k přímému prodeji zboží zákazníkovi. Mezi tyto prostory tak nelze řadit ty, které jsou zákazníkům pouze přístupné. Prodejna stěžovatelky slouží primárně k předvádění výrobků smluvních partnerů, přijímání a vyřizování reklamací a k výdeji zboží, jež bylo zakoupeno přes internetový obchod, proto ji nelze celou automaticky považovat za *prodejní plochu*.

[7] Závěrem žaloby namítla stěžovatelka zjevnou nepřiměřenost výše uložené pokuty. Sankce ve výši 200 000 Kč za domnělé porušení zákazu prodeje neodpovídá zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V jiných případech jí nadto jiné správní orgány I. stupně za totožné jednání uložily pokuty výrazně nižší (100 000 Kč a méně).

[8] Krajský soud žalobu stěžovatelky s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že zákonodárce zákonem o prodejní době zjevně zamýšlel určitým způsobem regulovat prodej v prodejnách (s výjimkami) tak, aby ve vybraných dnech ustala prodejní činnost, a zaměstnanci by tak mohli mít více volného času, aby se mohli věnovat svým rodinám a koníčkům. Zákon o prodejní době zakazuje ve vybrané dny prodej v maloobchodě. Nevymezuje však blíže, co je nezbytné rozumět pod pojmem maloobchod – to definuje nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností. Maloobchodem jsou dle tohoto nařízení činnosti spojené s nákupem a prodejem zboží za účelem jeho prodeje přímému spotřebiteli a prodej tohoto zboží. Podle krajského soudu (bod 58 napadeného rozsudku) tak nesmí ve vybraných dnech v maloobchodě pracovat žádný zaměstnanec a současně nikdo se nemůže věnovat nákupu. Jelikož zákon nerozlišuje mezi prodejem v kamenných prodejnách a prodejem na internetu, vztahuje se zákaz na obě tyto formy prodeje. Stěžovatelka přitom nespadá pod žádnou z výjimek uvedených v § 1 odst. 3 zákona o prodejní době.

[9] Co se týče výkladu pojmu *prodejní plocha*, podle krajského soudu správní orgány nepochybily, když vyšly z nařízení Komise (ES) č. 250/2009. Výklad zastávaný žalovanou tak považoval krajský soud za správný, neboť zahrnoval prostor, ve kterém se kupující věnují výběru zboží, a současně prostor, který používají prodavači ke kontaktu se zákazníky; tzn. pouze plochu, která je bezprostředně určena k prodeji zboží, resp. kontaktu kupujících se zbožím a prodavači. Žalovaná vycházela při určení prodejní plochy z nájemní smlouvy ze dne 10. 10. 2014, kterou měla k dispozici z jiného řízení vedeného se stěžovatelkou (jednalo se tedy o informaci získanou z úřední činnosti), a z internetových stránek stěžovatelky, která sama deklarovala, že předváděcí plocha dané provozovny přesahuje 400 m². Tato zjištění považoval krajský soud za zcela dostatečná.

[10] V daném případě došlo k práci zaměstnanců stěžovatelky v maloobchodě v den státního svátku a současně k umožnění zákazníkům nakoupit zboží, aniž by šlo o některou z výjimek uvedených v zákoně o prodejní době. Skutkový stav proto považoval krajský soud za řádně zjištěný. Nedůvodnými pak shledal i námitky týkající se nepřiměřené výše uložené pokuty, neboť dle krajského soudu žalovaná výši pokuty adekvátně odůvodnila.

pokračování

III. Kasační stížnost, vyjádření žalované a další podání účastníků řízení

[11] Rozhodnutí krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, ve které namítala, že *prodej* a *prodejní plocha* nejsou neurčité právní pojmy, jak ve svém rozhodnutí naznačoval krajský soud. K pojmu *prodej* uvedla, že závěr krajského soudu o zákazu práce zaměstnanců v maloobchodě a zákazu věnování se nákupu neodpovídá znění zákona. Zákon nestanoví, že by ve vybrané svátky nemohl v maloobchodě pracovat žádný zaměstnanec. Zakazuje pouze prodej jako obchodní činnost projevující se navenek. Nezakazuje však, aby zaměstnavatel nařídil zaměstnancům ve státní svátek jiné činnosti, např. provádění inventur či výdej zboží. Zaměstnanci mohou ve vymezené dny pracovat, nesmí pouze vykonávat prodej. O prodeji ve smyslu zákona o prodejní době lze hovořit tehdy, pokud na určitém místě (v prodejně přesahující 200 m²) proběhnou veškeré fáze prodeje. V projednávané věci však byla kupní smlouva uzavřena distančně. V prodejně stěžovatelky došlo toliko k výdeji zakoupeného zboží, což je jednání, které zákon o prodejní době nezakazuje. K pojmu *prodejní plocha* stěžovatelka uvedla, že žalovaná vyšla z prováděcího nařízení, které bylo vydáno orgánem moci výkonné a neprošlo legislativním procesem. Toto nařízení slouží ke zcela jiným účelům a nikdy nepředvíдалo, že by mělo být užito ke správnímu trestání. Aplikace skutkové podstaty z podzákonného právního předpisu porušuje podle názoru stěžovatelky ústavní zásadu *nullum crimen sine lege*. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že prodej zboží ve smyslu zákona o prodejní době je ucelený proces, jenž se skládá z několika fází – od uzavření kupní smlouvy, přes zaplacení kupní ceny až po převzetí zboží. Závěry krajského soudu potvrzují názor žalované, že zákaz prodeje se vztahuje na jakoukoli fázi prodeje, k níž dochází o vybraném státním svátku v prodejně s prodejní plochou přesahující 200 m². Skutková podstata přestupku nebyla stanovena podzákonným právním předpisem. Prováděcí nařízení bylo použito pouze při vymezení pojmu *prodejní plocha*. Žalovaná trvala na tom, že zákon o prodejní době dopadá jak na kamenné prodejny, tak i na prodej prostřednictvím e-shopů. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[13] Na vyjádření žalované reagovala stěžovatelka replikou, ve které setrvala na svých dříve vyjádřených názorech a zopakovala, že pojem *prodej* není možné vykládat extenzivně, neboť distanční uzavírání kupních smluv není možné směřovat s klasickým prodejem v kamenných prodejnách. V návaznosti na to žalovaná zaslala zdejšímu soudu dupliku, ve které rovněž setrvala na svých dříve vyslovených závěrech.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Jádrem sporu je posouzení otázky, zda jednání stěžovatelky, která umožnila kupujícímu v den státního svátku po zaplacení zboží objednaného prostřednictvím e-shopu toto zboží převzít (zboží mu vydala), představuje prodej ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době, a zda tedy naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle § 3 odst. 2 téhož zákona.

[17] Zákon o prodejní době v § 1 odst. 1 vymezuje konkrétní dny, ve kterých zakazuje prodej v maloobchodě. Mezi těmito dny je uveden také 28. říjen, jenž je připomínkou vzniku samostatného československého státu (srov. také § 1 zákona č. 245/2000 Sb., o státních svátcích, o ostatních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu). Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že zákon o prodejní době blíže pojmy maloobchod, prodej a prodejní plocha nevymezuje. Pokud jde o obsah pojmu maloobchod, ten skutečně vymezuje nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, ve znění pozdějších předpisů, resp. jeho příloha č. 4, jako *činnosti spojené s nákupem a prodejem zboží za účelem jeho prodeje přímému spotřebiteli a prodej tohoto zboží*. Zákon o prodejní době však nezakazuje maloobchod jako takový – nezakazuje výkon jakékoli činnosti spojené s nákupem a prodejem zboží za účelem jeho prodeje, zakazuje pouze prodej, aniž by konkretizoval, jaké konkrétní činnosti má tímto *prodejem* na mysli. Nelze proto souhlasit s krajským soudem v tom, že ve vybraných dnech nesmí v maloobchodě pracovat žádný zaměstnanec a současně se nikdo nemůže věnovat nákupu. Zákon o prodejní době nic takového nestanoví.

[18] Rozhodným pro posouzení nyní projednávané věci je výklad pojmu *prodej*, kterým se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém nedávném rozsudku ze dne 12. 7. 2021, č. j. 4 As 349/2020 - 63, jenž se týkal týchž účastníků řízení. Zdejší soud uvedl, že při zjišťování významu tohoto pojmu lze vycházet ze soukromoprávních předpisů, které s pojmem *prodej*, resp. *koupě* pracují. Požadavek stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích, vyplývá z principů jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, na kterých je právní řád obecně založen (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, č. 791/2006 Sb. NSS). Institut *prodeje* obsažený v zákoně o prodejní době tak lze svým významem připodobnit soukromoprávnímu institutu *koupě* obsaženému v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“).

[19] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že uzavírání kupní smlouvy distančním způsobem (prostředky komunikace na dálku) je doprovázeno řadou zvláštností, které reflektuje také právní úprava, zejm. § 1820 až 1851 občanského zákoníku, která zahrnuje nejen proces kontraktace (uzavírání kupní smlouvy), ale také (a to především) z toho vyplývající práva spotřebitele a povinnosti podnikatele, který takovýmto způsobem kupní smlouvy uzavírá. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku č. j. 4 As 349/2020 - 63 je pojem *prodej* širší než samotné *uzavření kupní smlouvy*, přestože lze *prodej* připodobnit *koupě* ve smyslu občanského zákoníku (viz výše).

[20] Uzavření kupní smlouvy představuje pouze jednu z fází prodeje; proto je zákaz prodeje stanovený zákonem o prodejní době nezbytné uplatnit pouze tam, kde se všechny fáze prodeje uskuteční v kamenné prodejně (v prodejně fyzicky proběhne celý prodej, nikoli jen jeho určitá část). Tento výklad lze dovodit také z taxativního výčtu uvedeného v § 1 odst. 3 zákona o prodejní době, který obsahuje výjimky, na něž se omezení prodeje nepoužije (např. čerpací stanice, lékárny či prodejny ve zdravotnických zařízeních). Zákaz prodeje se tak týká v zásadě pouze prodeje (resp. koupě), jehož veškeré fáze proběhnou přímo, tj. fyzicky v konkrétní prodejně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m² a jež nespadá pod některou z dalších výjimek uvedených v § 1 odst. 3 písm. b) až f) zákona o prodejní době.

[21] V případě nyní posuzovaném byla kupní smlouva uzavřena prostředky komunikace na dálku – prostřednictvím e-shopu. Inspektorovi správního orgánu I. stupně totiž bylo při kontrole sděleno, že v den státního svátku není možné zboží zakoupit v tzv. přímém prodeji, ale je možné si jej objednat on-line. Inspektor proto prostory prodejny stěžovatelky opustil a kupní smlouvu uzavřel prostřednictvím počítače na svém pracovišti. Poté se v odpoledních hodinách do prodejny stěžovatelky vrátil, zboží zaplatil a převzal.

pokračování

[22] Z uvedeného je zřejmé, že v nyní projednávané věci nedošlo ke všem fázím prodeje, za které označil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 349/2020 - 63 mimo uzavření kupní smlouvy také odevzdání věci kupujícím, umožnění nabytí vlastnického práva k předmětu koupě, zaplacení kupní ceny a převzetí věci kupujícím, v prodejně stěžovatelky. Kupní smlouva byla totiž uzavřena distančně, a to z počítače správního orgánu I. stupně prostřednictvím stěžovatelčina e-shopu, tj. zcela mimo prostory prodejny stěžovatelky. Následné zaplacení kupní ceny v prodejně stěžovatelky a výdej zakoupeného zboží pak představovalo realizaci povinností plynoucích z on-line uzavřené kupní smlouvy. V takovém případě představovala provozovna stěžovatelky fakticky „výdejové okénko,“ které lze přirovnat k zásilkovým službám, příp. službám přepravců či dodavatelů, jejichž činnost pod zákaz prodeje podle § 1 odst. 1 zákona o prodejní době bezesporu nespadá. Distanční způsob uzavření kupní smlouvy však krajský soud dostatečně nezohlednil. Specifika spojená s tímto způsobem uzavírání kupních smluv totiž dle Nejvyššího správního soudu nelze bez dalšího posuzovat stejně jako přímý prodej v prodejně, jak fakticky učinila žalovaná a následně také krajský soud.

[23] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 349/2020 - 63 (viz bod 45 a násl.), pakliže by zákonodárce zamýšlel vztáhnout zákaz prodeje také na on-line prostředí, musel by tak učinit výslovně. S ohledem na uvedené proto Nejvyšší správní soud i v nyní projednávané věci částečně uzavírá, že zákaz prodeje na smlouvy uzavírané distančním způsobem, resp. následné zaplacení kupní ceny a převzetí zboží v prodejně stěžovatelky nedopadá.

[24] Pokud jde o druhou námitku obsaženou v kasační stížnosti, jež se týkala výkladu pojmu *prodejní plocha*, tu Nejvyšší správní soud důvodnou neshledal. Předně není pravdou, že by skutková podstata přestupku byla stanovena podzákonným právním předpisem, jak namítala stěžovatelka. Porušení zákazu prodeje je sankcionováno jako přestupek na základě § 3 odst. 1 zákona o prodejní době. V dané věci vyšla žalovaná z nařízení Komise (ES) č. 250/2009 pouze ve vztahu k výkladu pojmu *prodejní plocha*, kterou se dle přílohy č. 1 tohoto nařízení rozumí *odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavení zboží, tj.: celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, plocha zabraná prodejními pulty a výklady, plocha za prodejními pulty, kterou používají prodavači. Do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory*. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl dříve (rozsudek č. j. 4 As 349/2020 - 63, bod 48), uchýlení se při výkladu pojmu českým právním řádem nedefinovaného k terminologii unijního práva představuje logický krok, jež reflektuje členství České republiky v Evropské unii a provázanost českého právního rádu s právem unijním. Výše uvedená definice prodejní plochy odpovídá smyslu zákona o prodejní době a prodeji samotnému, neboť zahrnuje ty prostory, ve kterých k prodeji skutečně dochází a které s tímto prodejem bezprostředně souvisí, jak zcela příhodně uvedl krajský soud.

[25] V nyní souzené věci přitom prodejní plocha stěžovatelky bez jakékoli pochybnosti přesahovala 200 m². Tato skutečnost vyplývá nejen ze samotných prohlášení stěžovatelky, která na svých internetových stránkách deklarovala prodejní plochu přesahující 400 m², ale také z nájemní smlouvy, kterou měl správní orgán I. stupně k dispozici z jiného řízení (vedeného pod sp. zn. ČOI 142070/16/2200) a dle které má kontrolovaná provozovna výměru podlahové plochy 790 m², přičemž prodejní plocha představuje více než 400 m² (blíže k možnostem využití skutečností známých z úřední činnosti srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 - 58, č. 2312/2011 Sb. NSS). Skutečnost, že prodejní plocha prodejny stěžovatelky přesahovala 200 m², tak byla ve správním řízení dostatečně objasněna. Ostatně, ke stejnému závěru dospěl zdejší soud i v opakovaně zmiňovaném rozsudku č. j. 4 As 349/2020 - 63, který se týkal téže prodejny stěžovatelky na adrese Truhlářská 2755/5, Plzeň.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, napadený rozsudek krajského soudu proto s odkazem na § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil (výrok I. tohoto rozsudku).

[27] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost, než rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2019, č. j. ČOI 101356/19/O100/2200/19/Bal/Št, zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku). V dalším řízení je žalovaná vázána výše vysloveným právním názorem zdejšího soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[28] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení u krajského soudu. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě na základě skutečností zřejmých ze spisu výrokem vycházejícím z § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. (výrok III. tohoto rozsudku).

[29] Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší vůči neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady jsou tvořeny souhrnnou částkou 8 000 Kč za soudní poplatky (3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou připadající na zastoupení stěžovatele advokátem, a to jak v řízení před krajským soudem, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce stěžovatele učinil ve věci 4 úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], 2 písemná podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jimiž jsou žaloba a kasační stížnost, a účast na jednání u krajského soudu, které proběhlo dne 6. 12. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Repliku k vyjádření žalované v řízení u krajského soudu a repliku k vyjádření žalované v řízení o kasační stížnosti nevzal Nejvyšší správní soud v potaz, neboť v nich stěžovatelka setrvala na svých dříve vyslovených názorech (v těchto podáních stěžovatelka své dřívější argumenty blíže nerozvedla). Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem za jeden úkon právní služby připadá částka 3 400 Kč. Stěžovatelce tak náleží za vykonané úkony částka 13 600 Kč, která se zvyšuje o daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % na částku 16 456 Kč.

[30] Zástupci stěžovatelky dále vznikly cestovní výdaje spojené s účastí na jednání v řízení u krajského soudu (§ 13 odst. 1 advokátního tarifu) spojené s cestou z Prahy do Plzně a zpět, za celkovou vzdálenost 198 km vynásobenou sazbou základní náhrady na 1 km jízdy (4,20 Kč) podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 358/2019 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, při kombinované spotřebě 5,7 l/100 km dle doloženého technického průkazu užitého vozidla a průměrné ceně benzínu 32 Kč/l [§ 4 písm. a) téže vyhlášky], v částce 1 194 Kč. Náhradu za čas promeškaný jízdou určil soud

pokračování

ve výši 600 Kč (2 x 3 půlhodiny, každá po 100 Kč dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu), zvýšenou o DPH na 726 Kč.

[31] Žalovaná je proto povinna stěžovatelce zaplatit celkovou částku ve výši 26 376 Kč (8 000 + 16 456 + 1 194 + 726) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatelky.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. července 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu